

ED. HOORNIK
EEN LIEFDE

EEN LIEFDE

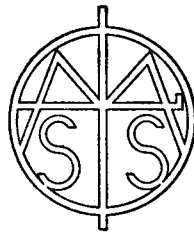
*„Het hart der wijzen is in het klaaghuis;
maar het hart der zotten in het huis der
vreugde.”*

DE PREDIKER

Voor H. R.

ED. HOORNIK

EEN LIEFDE

MCMXLI
A. A. M. STOLS, UITGEVER
RIJSWIJK, Z.-H.

*Tel niet het lichaam, dat een nacht lang bloeide,
Weldra vervalt het, en wat blijft er dan?
De sterren rijzen in hetzelfde plan;
Het gras staat hooger, waar wij eens in stoeiden.*

I

W AAR in de wereld, vroeg ik, zal ik leven?
Ik doolde lang. Was ik alleen, 't was goed.
Sinds ik haar ken, word ik naar haar gedreven;
Ik weet geen raad als ik haar missen moet.

Ik hoop alleen, als zij straks in mijn armen
Insluimert en de kaars dooft langzaam uit,
Dat zij niet merkt, dat ik mij aan haar warm en
Dat het haar mond is, die den mijnen sluit.

II

IK kijk haar aan zoals een kind kan kijken,
Een kind voor 't raam in een provinciestad.
Het is alsof ik nooit heb liefgehad;
En nu ik liefheb, gaat de zomer wijken.

Zij wijst op 't bloemperk, waarin bloemen prijken:
– Hier op het zuiden heeft de wind geen vat.–
„Ik hoop het ik”, zeg ik, en ik glimlach mat,
„Er zijn er die voor de eerste vorst bezwijken.”

III

SINDS ik haar liefheb, wordt de wereld wreeder,
Elken dag erger, maar het deert ons niet;
Iedere wreedheid maakt ons dubbel teeder,
Rijper de oogen voor elkaars verdriet.

Tot we, gansch naar elkander toegebogen,
Twee kinderen over hun speelgoed zijn,
Plotseling kijken in elkanders oogen
En één stralend moment gelukkig zijn.

IV

ALS ik alleen ben denk ik aan haar oogen,
Ik wil wel anders, maar ik weet niet hoe;
't Wordt morgen, middag, avond; ik ben moe;
Verlangens droombeeld wil geen rust gedoogen.

De laatste vogel is naar huis gevlogen;
Reeds tintelt hier en daar een ster in 't zwerk;
Ik merk de schaduw van een zware vlerk,
Waar ik gestrekt lig met gesloten oogen.

ENKEL verdriet is van de ziel het wezen:
Eenzelfde eenzaamheid sluit allen in;
De grootste liefde heeft geen andren zin
Dan in elkanders oog het leed te lezen,

Gelijk het was in 's werelds oerbegin,
Gelijk het is en altijd weer zal wezen;
De grootste liefde kan ons niet genezen:
Eenzelfde eenzaamheid sluit allen in.

VI

NU zijn wij weder tot elkaar gekomen
En wederom heb ik je liefgehad,
En al wat in mijn wezen ligt vervat
Aan pijn en vreugden heb je aangenomen.

Eén oogenblik dacht ik: het is volkomen;
Maar toen je instiep dacht ik: 't is volbracht.
Ik kuste je voorzichtig goedennacht;
Koud maanlicht glansde op de naakte boomen.

VII

WAT kan niet allemaal met haar gebeuren,
En wat kan ik doen, dat het niet gebeurt?
Soms, lijkt het, word ik uit elkaar gescheurd,
Soms zit het thuis gehouden kind te treuren.

En meer dan vroeger kan ik nu bespeuren,
Dat ik den dood streel met mijn eigen hand.
Nooit ben ik zóó door droefheid overmand
Dan als de liefste in den hof gaat neuren.

VIII

EENZAAM als kind, meer nog als man, dan sterven:
Het lot des menschen is een bitter lot:
De liefde brengt ons tienmaal op 't schavot
Voor wij als honden in den grond bederven.

Sedert zij ziek is, raak ik weer aan 't zwerven;
Kinderen drijven met mijn schrik den spot;
Binnensmonds preevlend ga ik door voor zot,
Straat in, straat uit, terwijl zij ligt te sterven.

IX

„**M**LOET ik dan alles tot het eind toe dulden:
De tong, die droog wordt en de pols zoo zwak,
't Mes dat niet één keer, maar dat tien keer stak,
En mij het trotsche lijf voorgoed onthulde?”

Ik droomde, dat ik zelf den beker vulde ;
Dat het mijn hand was, die de dood toestak.
Zij scheen te slapen, toen ik weder sprak ;
Zij lag voorover op het haar, dat krulde.

X

ALS het mij iets kon helpen, zou ik knielen,
En als van moordenaars klonk mijn geweën;
En God, niet kunnende weerstaan, verscheen:
Hij scheidt behagen in bedroefde zielen.

Ik zou Hem zeggen: „Erger dan reptielen
Schiept Gij den mensch, tot in zijn ziel alleen;”
Dan naar Hem kruipend: „Waarom ging zij heen?”,
Zou Hij mij zeggen: Om u te vernielen?”

XI

WAT nu zij heen is, is er nog gebleven?
Een vraag, die opkomt en mij wakker houdt.
Diep in je oogen, zei ze, zie ik goud,
Ook als ik weg ben, zal ik daarin leven.

Maar ik weet zeker, dat ik word ontheven:
Geen glans, hoe warm ook, die niet weer verflauwt;
Niet naar de wereld staan mijn blikken koud,
Maar naar de sterren, waar haar ziel moet zweven.

XII

IN dezen winter zal ik minder treuren
Dan toen zij roerloos in mijn armen lag:
Sinds ik den dood zich in haar nestlen zag
En liefde meestierf, kan er niets gebeuren.

Alles blijft eender: menschen, planten, geuren,
Mijn warme adem in den winterdag;
Dat zij het ook wist, zei haar oogopslag;
Zij was slechts vroolijk om mij op te beuren.

XIII

NOG vele nachten zullen sterren bleeken,
Geen dag voorbijgaan, dat ik niet ontbeer:
De vogel voor het raam beweegt niet meer,
Hij vond den hemel boven andre streken.

En binnensmonds hoor ik mij nog wel spreken,
Maar diep in mij voltrekt zich de ommekeer:
Ik houd van 't leven, vrees den dood niet meer,
Lachend zal ik het water oversteken.

XIV

SEIZOENEN komen en seizoenen keeren:
De aarde wentelt in de zelfde baan.
Wat gisteren bloeide is vandaag vergaan:
Alles wat stof is zal tot stof verkeeren.

De wind komt over uit de zelfde sferen;
De boomen ruischen waar geliefden gaan;
Soms blij, soms droef, zien wij elkander aan:
Enkel de liefde zal het hart regeeren.

COLOPHON

De cyclus gedichten 'Een Liefde' werd geschreven te Wassenaar tusschen 16 en 30 Mei 1941, gezet uit de letter 'Egmont' van S. H. de Roos en in Juli 1941 gedrukt bij Meijer's Boek- en Handelsdrukkerij te Wormerveer. Buiten de gewone oplaag werden 25 genummerde exemplaren op antiek geschept papier van Van Gelder Zonen gedrukt en door den dichter van zijn handteekening voorzien.

